

Debattens mange Svingninger fremgik det ogsaa af Udtalelser fra det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), at han erkendte, at i Fjor, i Januar Maaned, bandt Flertallets Medlemmer sig til at støtte den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister i hans Bestræbelser for at gennemføre disse Forslag, hvor og naar Partiet kom til at staa overfor dem. Derfor kan jeg heller ikke vente, at der nu skal blive stemt anderledes ved 3die end ved 2den Behandling. Jeg erkender, at som hæderlige Mænd ere de Rigsdagsmænd, der i Fjor i Januar Maaned — uden noget Forbehold maa jeg sige til det ærede Medlem for Løvel —, stemte for en Tillidserklæring til den højtærede Konseilspræsident, bundne til ogsaa at støtte hans Bestræbelser nu for at gennemføre disse Forslag. Den jesuitiske Udtalelse, der fremkom fra den højtærede Konseilspræsident, og som kunde forstaas som gaende i modsat Retning, har ingen Betydning. Konseilspræsidenten kan, saa ofte han vil, sige, at han gaar ud fra, at Medlemmerne af Flertallet, naar de stemme for denne Sag, stemme efter deres Overbevisning, han kan dog ikke borteskamotere den Sandhed og det Faktum, at de i hvert Fald ere forpligtede til at gøre det i Henhold til deres Tillidsvotum til den højtærede Konseilspræsident i Fjor.

Mod Forslaget er der Ting nok, der tale, og der er ingen saglige Grunde at anføre til Forsvar for det. De menige kunne meget godt vente paa at faa deres Lønning forhøjet. Det Forslag til en egentlig Lønningsforhøjelse for de menige, der fremkom fra den Side, hvortil jeg hører, blev ved 2den Behandling forkastet, og de stakkels 12 Øre mere om Dagen, der her foreslaas og vel sagtens blive gennemførte, ere ikke nogen virkelig Lønningsforhøjelse. Det vil man heller ikke kunne gaa til, uden at man paa et eller andet Punkt sparer noget paa Militærudgifterne. Thi det kan dog ikke være Meningen, at vi skulle gaa videre og videre i denne Stigning af vore Militærudgifter. Den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister udtalte den 10. Oktober 1893 over for de moderates Ordfører (Bojsen), at det var ikke nok at spare 2 Mill. paa Militærudgifterne. Han udtalte da: „Skulle vi bringe vore Næringsgrene en virkelig Hjælp, der skal nytte noget, maa der spares endnu mere, og der maa kunne spares paa vort Budget navnlig paa Militærvæsenet. De Udgifter, vi have til Militærvæsen, ere jo ganske enorme i Forhold

til vore Skatteindtægter.“ Det udtalte den højtærede Minister paa et Tidspunkt, hvor Militærudgifterne paa ingen Maade vare synderligt højere end nu. Da var han paa ingen Maade tilfreds med en Nedgang paa 2 Mill. Saadan optraadte den højtærede Konseilspræsident, da han var Venstremand og Venstres Fører. (Afbrydelse af *R. Nielsen*, [Præstø Amt]). Ja, det er komisk, at den Mand nogen Sinde har udtalt sig saaledes. Det har det ærede Medlem for Præstø (*R. Nielsen*) Grund til at le ad. Man har sandelig Grund til at slaa en baade kaad og bitter Latter op, naar man erindrer, hvorledes den højtærede nuværende Konseilspræsident i sin Tid har udtalt sig om de trykkende Militærudgifter, og saa ser, hvorledes han nu bærer sig ad. Og naar Valgdagen kommer, vil det ærede Medlem for Præstø maaske ogsaa komme til at le bittert, og Taarerne ville inden Valgaftenen komme til at trille ned ad hans Kinder, naar han tænker paa Følgerne af, at han fulgte den nuværende Konseilspræsident og Forsvarsminister bort fra de Ord, han talte, og de Veje, han færdedes paa, den Gang han optraadte som Venstremand og som Venstres Fører.

Vi staa overfor et Lovforslag, som medfører en betydelig Stigning af vore Militærudgifter, og det skulle vi gennemføre for at forhøje Lønningerne bl. a. for Løjtnanter, som ere omkring Midten af 20erne, nogle af dem endog i en Alder, hvori unge Mænd, som uddanne sig til at indtage lignende Embedsstillinger i det civile Liv, endnu ikke oppebære Løn, men tværtimod fortsætte deres Arbejde paa deres Uddannelse for en Gang at kunne komme ind i lønnede Stillinger i Statens Tjeneste, og for Mænd, som i den Alder, hvori de ere, ere lønnede langt højere end Mænd i tilsvarende Embedsstillinger, f. Eks. Centraladministrationens Embedsmænd, hvem man i Modsætning til Løjtnanterne holder hen med tomme Løfter. Og man maa huske paa, at det er unge Mænd, for hvem allerede i 22—23 Aars Alderen Pensionsretten begynder at løbe, saa at, hvis en saadan Officer falder for Aldersgrænsen som Kaptajn, naar han er først i 50erne, vil han allerede kunne være naaet op paa højeste Pension eller i hvert Fald tæt op derimod. Det er en Pensionsret, der kan være op imod 2,400 Kr. eller dette Beløb. Fra den Tid, vedkommende gaar af som Kaptajn, vil han altsaa hele Resten af sit Liv aarlig kunne oppebære op til 2,400 Kr. uden at foretage sig det allermindste i Statens Tjeneste.